

Gábor Lajos akkor is munkában volt, amikor látszólag csak biciklizett. Épp egy fényképalbumot készült átadni valakinek, amikor találkoztunk és beszélgetni kezdtünk:

Ez most olyan fura, mint az állásinterjún, bár igaz, hogy én nem voltam sokszor azon. Amikor megbeszélésen vagyok valakivel, akivel dolgozni fogunk, az is mindig egy kicsit ilyen érzés. Mindig zavarban vagyok, amikor rólam érdeklődnek, de azt hiszem ezzel nem csak én vagyok így.

Egy alkalommal egy srác megkért, hogy készítsek róla egy portrészorozatot. Vásárhelyről elutazott ide, szóval tudta, hogy azért jön, hogy fotózzam. Mégis, amikor leültünk a G-ben, és az első 10 percben felemeltem a fényképezőgépet, láttam, hogy **teljesen megváltozik, lefagy**.

Akkor letettem a gépet, elkezdtünk sörözni, beszélgetni, eltelt vagy másfél óra, úgy, hogy abszolút nem fotóztam. Azután újra elővettem a gépet, és egészen más volt minden. Nagyon vagány sorozata lett, azt mondta, ő is meg van elégedve vele, sokkal természetesebb lett az egész. És nekem is egy nagyon jó élmény volt, mert az mellett, hogy született néhány jó fotó, egy nagyon jót beszélgettem vele.

Régebb, amikor készítettem egy fotót, mindig **írtam egy személyes történetet mellé**. Egyszer, a tájházak világnapján, felmentem a máréfalvi tájházba. Még élt Piroska néni, s talán ő hívott. Egy bácsival találkoztam ott, ült a kemence előtt és beszélgettünk. Mesélni kezdett a második világháborús történeteiről. Arról, ahogy Gyergyóban várták az oroszokat, ahogy lőtték őket. Úgy beszélt arról, hogy lőtték az embereket, mintha én arról számolnék be, hogy biciklizek. A hideg végig rázott. Nagyon személyes történetek születnek ilyenkor a képekkel.

Ugyanezt a tegnapi napomról is elmondhatom. Fotóztunk a Hagymás-hegységben, esküvős fotózás volt. Bementünk egy esztenára, hogy vegyünk ordát, ahol, teljesen véletlenül, **a pásztor ismerőse volt a párnak**

. Behívtak, viaszosvásznas asztalhoz ültettek, elővettek sajtot, szalonnát, kolbászt, megvendégeltek. Nagyon jó élmény volt, és biztos vagyok benne, hogy évek múlva is eszembe fog jutni a történet.

Ebben a sorozatban olyan emberek történeteit szeretnénk megmutatni, akik ebben a városban élnek, Székelyudvarhely utcáin, parkjaiban, épületeiben jönnek-mennek vagy megállnak. Az ötletet a **Humans of New York** című fotóblog adta.